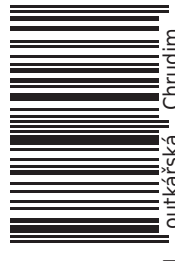

VAL- ERIN 2

Zpravodaj 58. ročníku festivalu Loutkářská Chrudim
Pátek / 3. 7. 2009 / Dnes má svátek Radomír!

Radomír je marioneta

MILUJI TĚ...

Karel je loutkou osudu

Patricie je manekýna

NE!

FAZAR! PIPPI

■ Kdo hraje na nějaký hudební nástroj, je frustrovaný hudební hlušinou LCH a chce se realizovat, může se v pondělí odpoledne 6. 7. zúčastnit se svým nástrojem workshopu Jakuba Vašíčka a Ondřeje Müllera. Vzniklá kapela bude mít název „Marionett Lonely Drát Club Band“ a někde prý jisto jistě vystoupí.

■ Určeno zhruba čtvrtině návštěvníků LCH: do divadla se chodí včas. Pokud přijdu pozdě, nedržím dveře do sálu dokořán a nedívám se, kde je zbytek mých dětí a kamarádů. Následně pak dveřmi netřískám. To všechno dělám proto, že respektuji diváky, kteří přišli včas a představení je doopravdy zajímavá a mohl bych je rušit. Je

smutné, že tyto informace jsou pro tolik účastníků LCH naprostou novinkou.

■ Výzva Valderonu: i nadále očekáváme loutky vyrobené z libovolných materiálů a scénky s nimi sehrané, jakož i scénky sehrané s prstovými loutkami ze strany 11. Odměny jsou hmotné i výstavní. Nabízíme fotografie z již odehraných scén.

■ Pokud pojmáte LCH jako smíšený výlet, pak je tu nedaleko Chrudimi festival „Yanderov“, kde každý den od 16:45 vystupují místní kapely.

■ Pokud pojmáte LCH jako ještě smíšenější výlet, pak je tu až do neděle vedle Divadla Karla Pippicha partička lidí propagujících zdejší kraj.

Vyšehrátka na Loutkářské Chrudimi: Každý den znovu a jinak!

Vyšehrátka jsou programem pro děti i jejich rodiče, který má za cíl pobavit a vzdělat, a to pokud možno současně.

Rok jsme rostli a brousili svůj ojedinělý styl na domovském Vyšehradě. Tento rok jsme se rozhodli vyjet i za hranice matičky Prahy a obšťastnit i poučit děti a jejich rodiče i jinde. Tak vzniklo Putovní dětské hřiště, které divadelně interaktivním způsobem rozehrává téma českých státních svátků. Po úspěšném výletu do Hradce Králové na festival Divadlo evropských regionů jsme zavítali i na Loutkářskou Chrudim.

Během festivalového týdne budete moci potkat sv. Václava a projít s ním událostmi, které zahýbaly českými dějinami. Navštívíte restauraci U Cyrila a Metoděje, kteří vás naučí slušnému stolování. A nebo pomůžete Sametové revoluci vynést Komunisty z Česka. Další postavy jsou zatím překvapením, ale kdo zná všechny české státní svátky, už ví. Každý den na vás navíc čeká zajímavá dílna pod vedením známých i méně známých chrudimských osobností.

Shodou různých vypečených okolností se nám podařilo neobjevit se jak v programu, tak v rozkládacím Vademecu. Proto vám předkládáme svůj program prostřednictvím Valderonu. Doufáme, že nás navštívíte v Parku Republiky za Pippichovým divadlem a strávíte s námi příjemné mezery v přehlídkovém maratónu.

Děkujeme: Vyšehrátka.

Program Vyšehrátka za Pippicháčem

Čas:

Každý den 14:00–20:00

Obsah:

Putovní dětské hřiště na téma České státní svátky. Každý den jiné stanoviště. Vyfasujete hrací kartu a sbíráte každý den nový státní svátek.

Zároveň: Dílny všeho druhu pro libovolné účastníky jakéhokoli věku. Čas dělen se bude organicky měnit podle počasí, divadelních představení a momentální nálady všech zúčastněných. S přestávkami na představení se počítá, ale ani nemusí, přijde na to:

Pátek 3.7.

Loutky z papíru podle Mirky Bělohávkové: „Nejmenší si můžou vyrobit placatý loutky, větší potom loutky prstový a ti největší můžou zkusit kaširovat. Bude to na téma nějaké české pohádky.“

Sobota 4.7.

Sítotisk na trička a šátky podle Kristýny Filčíkové: „Přineste si trička k potisknutí. Nebo vám nějaké prodáme. Nebo šátek. Nebo cokoli. A nějaký obléčení, co si můžete ušpinit.“

Neděle 5.7.

Vyrob si svou divadelní atrakci podle Kristýny Cihlářové, Kristýny Filčíkové, Bary Adolfové a Vyšehrátka vůbec: „Vyrobit si divadelní atrakci. Takovou, jako máme na Vyšehrátkách. Bude na téma klasické české pohádky a společně ji pak budeme provozovat na závěrečné Chrudimské pouti.“

Pondělí 6.7.

Hudba podle Pachýře (ve spolupráci s adrenalinovou dílnou Jiřího Jelínka): „Budeme zhudebnňovat, co nám Jirka přinese a pak z toho bude kavárrenská hudba.“

Změny časů budou každé ráno vyvěšeny na tabuli u jídelního stanu, nebo na jiném podobně nepřehlédnutelném místě.

Klika chyběla divadlu Klika

Tiskařský šotek si v programové brožurě LCH (v té s kroužkovou vazbou) nepěkně pohrál s rubrikou „Hraji“ a „Soubor o sobě“. Jana ani Verča asi jsou oporou souboru, ale ne toho našeho... V představení Lidunka (s. 33) totiž hrají tyto opory: Dora Borková, Luděk Heyrovský, Hanka Kalašová, Eva Vinterová, Miloš Morvai, Radek Schiffler a další.

Klika

ÚVODNÍK

Když jsem šel včera dopoledne Myší dírou, potkal jsem čtyři krásné a zajímavé dívky veskrze oděné v černém. Fotily. Diskutovaly. Hele, ty máš taky na zádech díru. Ta už je tam dlouho. Tahle (Myší) taky. Nemá to nějaký kontext? Je v tom trochu napětí? Vy jste od Jelínka? Ježiši kde? (ohledává si sukni). Ne, my jsme od Kratochvíla, vy se tu nudíte? Vzpomněl jsem si na 6. hodinu ranní, kdy jsem nad nedokončenou jedničkou Valderonu opouštěl kolegyně, abych byl dopoledne alespoň trochu schopný navštívit semináře. Noci v Chrudimi jsou krásné: urvaná půlhodinka na terase Johanky a grilovaný hermelín, posledních pár festivalových vytrvalců, usměvavý mladík za výčepním pultem, mnoho a mnoho cigaret na okně před redakcí, cesta do postele za rozbřesku, první Chrudimáci osaměle kráčejí podél řeky do práce. Ne vážně se nenuším.

Fr.

PROGRAM DNES – ZÍTRA

DKP / HLAVNÍ SCÉNA

15:00, 18:00

ŠÍPKOVÁ RŮŽENKA / V BOUDĚ, PLZEŇ

DKP / MALÁ SCÉNA

11:00, 14:00, 16:00

KAŠPÁREK DETEKTIVEM / BEDRUŇKA, BRNO

MED

11:00, 14:00, 16:00

O PALEČKOVI / RARÁŠCI, OPAVA
O STATEČNÉ PRINCEZNĚ / ZUŠ PRAHA
HOSTIVAŘ

MASH

10:00, 15:00, 17:00

DVĚ POHÁDKY O OTESÁNKOVI A KAŠPÁRKOVI / (OKNO LOUTKÁŘŮM DOKOŘÁN)
PŘED BRANOU, RAKOVNÍK

MUZEUM LOUT. KULTUR

22:00

OSLAVA KULATIN A NOČNÍ PROHLÍDKA
MUZEA LOUTKÁŘSKÝCH KULTUR

DKP / HLAVNÍ SCÉNA

15:00, 18:00

KOMEDIANTI ANEB VŠICHNI JSME UBU
/ NA HOLOU, HOŘOVICE

DKP / MALÁ SCÉNA

11:00, 14:00, 16:00

RICHARD 3 / TICHÝ JELEN, ROZTOKY

20:00, 22:00,

NAROZENINY / THEATR LUDEM, OSTRAVA

MED

11:00, 14:00, 16:00

OIDIPUS / NENÍ TO, ANI TO, ZUŠ TURNOV
ČERVENÁ KARKULKA / VLASTISLAV FILIP
JV, ZUŠ HRADEC KRÁLOVÉ

MASH

10:00, 15:00, 17:00

ŽEBRÁKOVA NEVĚSTA / (OKNO LOUTKÁŘŮM DOKOŘÁN)
SPOJÁČEK, LIBEREC

RESSELOVO NÁMĚSTÍ

19:00

SESTRY STEINOVY
- KONCERT PÍSNIČKÁŘEK

Přežije loutkové divadlo do 3. tisíciletí a jak by mohlo vypadat?

LUDEK RICHTER: Tak to já si myslím, že přežije. Já už jsem tak nevkusně letitý, že pamatuju za svůj loutkářský život takový fenomén: zhruba každých pět let se opakuje, že loutkové divadlo je v krizi, a že nepřežije - ale přežilo vždycky. Přicházejí mladí a noví lidé. Pravda, objevují Ameriky, ale to nevadí, oni si to objevují pro sebe a je to jejich - a proto s tím půjdou dál. A jak by mohlo ve 3. tisíciletí loutkové divadlo vypadat? Tak to vám neřeknu. Ale moc by se mi líbilo, kdyby v něm byly všechny moderní prvky schopnosti odstupu. Tedy, že si lidé pohrávají a nesnaží se dělat iluzivní činohru pomocí loutek, což je vždycky nesmysl. Ale zároveň by se mi líbilo, kdyby s loutkou uměli hrát, aby to přes tu loutku šlo. Pak má šanci přežít, protože jinak je loutka zbytečná.

ANKETA

Myší díra

FIDVAL

JAK JSTE ZAPŮSOBILI??!

LOUTKOVÁ VLÁDA JE MOCNÁ A KROMĚ CELKOVÝCH REFLEXÍ JE SCHOPNA NABÍDNOUT I ODBORNÉ RADY HUDEBNÍ A VÝTVARNÉ. BOMBA!!!!

Procitnete na stranách 5 až 7

SNESETE VĚKY VĚKŮ?

POKUD MILUJETE MOUDROST POKROČILÝCH, NEJEN V TANEČNÍCH, NEUŠKODÍ VÁM ROZHOVOR S OSLAVENCEM. CHCETE RADĚJI SEJÍT Z OČÍ A Z MYSLI, NEŽ ABYSTE SLAVILI S MILOVNÍKY LOUTKÁŘSTVÍ?

Slavte s vervou na straně 9!!!

MÍSTO PEPY JACQUES??!

JE NOVÝ PEPA DOSTATEČNĚ KUBA? JAK VIDÍ CHRUDIM? REFLEKTUJE? NEBO JEDE NA PRVNÍ SIGNÁLNI? JSOU TO NERVY! NENECHTE SI JE CUCHAT A RADĚJI LISTUJTE NOVÝM VALDERONEM!!!

S napětím očekávejte str. 11!

KRAJSKÉ DRITY

Dětský divadelní soubor Rarášek, Opava: O Palečkovi

V inscenaci opavského souboru hraje Palečka maňásek - pravda, trochu velký na to, že jeho podměrečnost má být klíčovým momentem téhle pohádky. Na chvíli se objeví i plošný koník a „husarský“ kůň, na němž přijíždí král, ale to nejdůležitější odehraje zhruba devítiletý klučina a děvčátko. Otázka je, proč se další dvě děti jen mihnou v epizodních rolích loutpežníků, když např. v rolích krále a táty se pomocí dvou klobouků musí střídat zbylý chlapec. A v představení, které jsem viděl, působili oba neobyčejně přirozeně a zároveň až obdivuhodně tvárně herecky: navazují autentické vztahy v rolích, cítí temporytmus. Celá inscenace je naplněna barvitou divadelností, snad jen ta expozice je trochu delší a upovídanější, než by měla být, a zároveň vzniká přirozenou hravostí. To je její největší - a zároveň nejzranitelnější hodnota. Právě kvůli oné výsostné divadelnosti bude muset vedoucí hledat cesty, jak udržovat a obnovovat autentickou hravost, aby opakováním a únavou nedošlo jen k reprodukování původně autentické formy a dojmu pouhé secvičenosti. To je problém každého divadla, amatérského dvojnásob a dětského stonásob. Ale jiné cesty není. Opatrnické divadlo-nedivadlo by těžko mohlo nabídnout plnokrevný divadelní zážitek. V naději, že se to podaří, porota nominuje Palečka na Loutkářskou Chrudim.

Spolkové loutkové divadlo V Boudě, Plzeň: Šípková Růženka

Soubor v inscenaci využívá klasického kukátkového loutkového jeviště a niťových marionet, jednotlivé scény jsou oddělovány živými forbínami kvůli přestavbám. Hlavním kladem představení je to, že herci dokážou marionety kontaktně vést (oproti některým jiným klasickým loutkovým souborům). Loutky tedy nehrají, ale opravdu žijí. Proto se porota po dalším zvážení rozhodla toto představení doporučit k postupu na Loutkářskou Chrudim, i když vytkla některé základní problémy v dramatické předloze samé, nedodělcích (zejména meziscén) a také ve lpění na „vtipných“ aktualizacích, které představení spíše degradují.

Bedruška Brno: Kašpárek detektivem (podle Františka Langera)

Inscenace navržená z třebíčské přehlídky do programu LCH na 2. místě mě dosti zaujala. Ne svým jednoduchým příběhem, ale přístupem k jeho inscenačnímu zpracování. A to už od samého počátku, kdy je do rámce instalován samotný František Langer. K jeho počtě, jak se soubor vyjádřil, chtějí hru hrát. Nevím, jestli si tvůrci uvědomili plně, že se jim to podařilo. Ta pocta je tu vyjádřena postihnutím humoru F. Langera s lehkostí propašovaného do této jakoby tradiční hry s Kašpárkem. Na jedné straně nám to připomene, že Langer také patřil ke kabaretní bohémě (hlavně kolem Haškovy Strany mírného pokroku), na straně druhé musíme ocenit vkus a lehký nadhled, ale také respekt ke staré marionetářské tradici. Tvůrci z Bedrušky přistoupili k inscenaci s nadsázkou a humorem, i když v něm trochu opatrně našlapují. Musím zmínit např. nedotaženost zvukového plánu. Ale přesto styl této Langrovy hry dobře cítí a dodržují. Považuji to za největší klad, vedle toho, že hru objevili a znají pozadí jejího vzniku.

Hraje se v kukátku s menšími marionetami, s činoherní předscénou. Kulisy mají výbornou výtvarnou úroveň. Myslím, že zvolený mírně humorný styl a Langrův jazyk hry souzní spíš s dětmi už školními. V Třebíči bojovala hra se světly, často se nedařilo nasvítit to, co bylo podstatné. S některými scénami, založenými na slovním humoru, si režie dobře neporadila. Ale velmi sympatická byla důvěra v to, že loutkou a jejími prostředky se dá příběh smysluplně předat. Na oblastní přehlídce v Třebíči se toto podařilo.

ZUŠ Hostivař, Praha: O statečné princezně

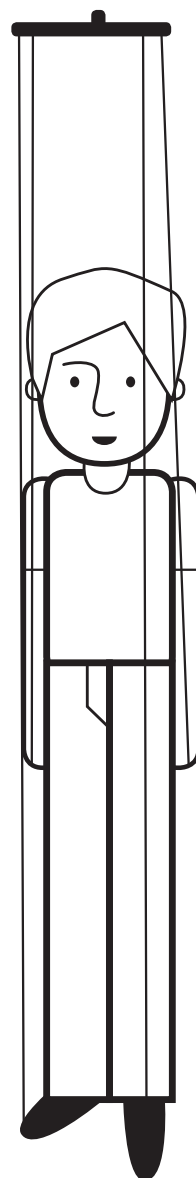
Soubor je složený z asi deseti dětí ve věku 6 - 12 let. Vádí spodové jednoduché loutky bez animovaných ručiček. Jednoduchá scéna, ve které se přehozením placatého znaku prostředí (např. kotel v pekle), změní místo dění. Tomu odpovídá i stylizace dialogů, v určité míře zjednodušená na to, co si vlastně hrdinové musí říci, aby děj mohl pokračovat. Charakteristika postav a vztahy jsou vyjádřeny v několika málo větách a znacích - dva do-

mečky vedle sebe - dívka a chlapec. Leč bylo tu řečeno vše podstatné proto, aby měl pak chlapec důvod jít pro dívku do pekla. Příběh pohádky byl odehrán tak trochu „schematicky“ a velmi zjednodušeně. Ale se značnou chutí a přirozeností dětí, s jistou nadsázkou a humorem, s radostí.

V loutkoherectví bychom našli mnohé rezervy, také např. v práci se zvukem. Ta by mohla přispět k tomu, aby se postupně střídání scén tak nezrychlovalo a nevznikal pocit již uvedené „schematičnosti“.

Děti se na jevišti pohybují se zřetelnou souhrou, velmi dobře mluví, zřejmě vědí o čem. Pokud odpustíme herecké nedostatky, užijeme si loutkovou hru dětí, třeba nedokonalou a nevyužitou. Ale máme zážitek radosti ze hry, z kvalitní a vkusné stylizace loutek, z humoru a radosti z příběhu, jehož vyjádření má tak trochu rezervy. Ale to nejdůležitější - schopnost oslovit diváky - nechybí.

Vedení Věry Dřevíkové má jedinou ambici: Vychovávat děti směrem loutko-kumštýřským, „secvičit“ představení, aby se vůbec konalo. Možná trochu rezignuje na dokonalost provedení, o to více však věnuje pozornost tomu, proč se co děje. Je to úctyhodný počín a porota pražské přehlídky i s vědomím nedostatků doporučila inscenaci na LCH.

KLUBÍČKO NAPAJEDLA

POSLECHNĚTE, JAK BÝVALO

Klubíčko, Napajedla

Klubíčko z Napajedel je mladý loutkářský soubor se zkušeným vedením. Soubor vlastní staré, dalo by se říci historické loutky, se kterými velice dobře a citlivě hraje. To je deviza, na které může Klubíčko i v budoucnu bez obav stavět.

V inscenaci Ivy Peřinové „Poslechněte, jak bývalo“ je právě stará klasická loutka na drátu a práce s ní nejvýraznější a nejhodnotnější. Vzpomeňme například razantního vystoupení Girlandy, nebo naopak jemného dotýkání se a hlazení Arnošta a Anežky.

Nicméně, vzpomínám-li na inscenaci v celku, rozpadá se mi tento rytířský milostný příběh s kupou mrtvol na konci, do několika poněkud nesourodých celků. Pro diváka nevýrazně avizovaná situace zkoušky souboru pře-

rušená příchodem dvou zpěvaček kramářských písní s kolovrátkem; současná „disneyovská“ karikatura na plátně zpěvaček; opo- vědník, původně zástupce současného souboru, ale vlastně druhý průvodce dějem; vstupování loutkoherců do děje; podivně současná loutka hada (?) vynořivší se nad scénou; vlnivé třepotání se bílé boční opony při masakru služebnictva rodinného sídla, živý herec místo loutky při otravování kávy – to vše jsou různé výrazové prostředky, které poněkud zeslabují to nejdůležitější. Radost z dobrého loutkového divadla. Možná až soubor bude příště připravovat novou inscenaci, měl by více věřit loutkám, se kterými tak dobře umí, a nebát se opustit rozptylující, rozměňující a nepodstatné dílčí motivy.

Na závěr musím s lítostí konstatovat, že většinu zpěvů na kterém stálo toto chrudimské představení, jsem nerozuměl.

Josef Brůček

HUDBA

V hudební dramaturgii se dá inscenace vnímat jako zamýšlený kontrast kramářských písní a „retro“ hudby M. Kořínka. V tempu se tyto hudební „jazyky“ nebezpečně k sobě blíží, srozumitelnost zpívaných textů je v obou případech, bohužel, velmi nedobrá. Tím je velmi negativně ovlivněn temporytmus inscenace, dochází k celkovým významovým nejasnostem. Kramářské písničky jsou plné emocí, jejich výraz je velmi expresivní. Nostalgie jim nepřísluší. Interpretacím naplněním jejich charakteru by teprve mohlo dojít nejen k onomu hudebnímu kontrastu, ale též k pojmenování vztahu „kramářky z 19. stol.“ versus „herci na zkoušce“. Ze zvuku flašinetu je moc slyšet syntetický zvuk – má v sobě hall. Nebál bych se „kramářky“ od flašinetu osvobodit – vaší krásné hře s marionetami se takovýto moc nehodí. Herečky mají na to, aby pak písničky patřičně rozsvítily“.

Vratislav Šrámek

SCÉNOGRAFIE

Klasické marionety s dobrou technologií dokáže soubor bravurně rozehrát a to je také největší devizou představení příběhu „kramářské písně“. Dvě zpěvačky pak mají perspektivu, na kterém se takový příběh obvykle demonstroval, poněkud navíc a také výtvarně mimo koncept. Vzhledem k použité kombinaci novodobější muziky a některých reálií (utrech, žezlon) z počátku 20. století a vedle toho skutečnost, že dobové zařazení kramářských písní je o dvě století dříve, vzniká nejasnost. Proč? Snad by ten dojem nevznikl, kdyby byl mnohem důrazněji rozehraný rámec divadla na divadle, tedy zkoušky souboru. Tedy konflikt o způsob inscenování, kdy může například každý na zkoušce táhnout koncepci jinak. Pak by se tam vešlo oboje. Takhle si dva plány, vnitřní příběh a vnější rámec, spíš konkurují.

Irena Marečková

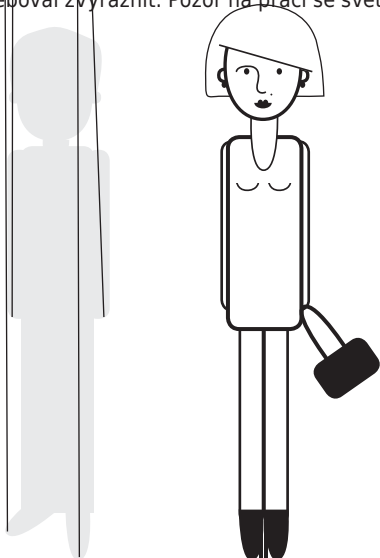
DISKUSE

Štěpán Filčík vyzval soubor, aby se představil, protože si pamatoval, že na Chrudimi byli předloni, to ale nevěděl, že soubor existuje už 104 let a jeho činnost přerušily jen světové války. Hrají výhradně s marionetami a porotám moc nevěří. Po několika minutách se dostali ke slovu i diváci. S radostí jsme sledovali to, co se dělo v okénku. Zvlášť zlá kněžna, ale i další postavy výborně voděné, mluvené, loutky jednaly, výborná byla práce s gestem, i něžné scény vyšly. Trochu parodovaný příběh, scény vtipné.

Problémem je druhý plán – jarmareční píseň dvou obtížně zařaditelných dívek a komentáře technika představení. Tyto vstupy často zdvojovaly, komplikovaly, lámaly představení na kusy. Ty jarmareční pěvkyně se ocitly z jiné doby na zkoušce současného souboru? I kdyby to byly členky souboru s jinou představou o inscenování textu, nic by to neřešilo. Jejich vstupy jsou jednotvárné, jejich projev příliš sentimentální, málo barevný. Obrázky nudné, bez vývoje. Irena Marečková nazvala jejich výstup jako jemně krásně emotivně zkýčený (doufám, že jsem dobře slyšel).

Přestávka byla z hlediska diváka zbytečná. Třesení divadlem a zpívající hádek byly odjinud. Zpěv by potřeboval zvýraznit. Pozor na práci se světlem.

fr

NĚKDO JAROMĚŘ

VE DVĚ NA HRUŠKÁCH II

Někdo, Jaroměř

„Ve dvě na hruškách II“ je autorskou inscenací dvojice dospívajících hochů ze ZUŠky v Jaroměři. Jde o pozoruhodný pokus vyslovit se vlastním a určitě osobitým výtvarným jazykem a prostřednictvím pohádkové inspirace. Objektem, který trůní na scéně této inscenace, musí být okouzlen každý divák. Jakýsi „rychlošpácký samohyb“ otáčí světem. vykaštrovanou zeměkouli. V tom světě, na této planetě se odehrává lidské mravenčení. Někdo jede ráno do školy s nadšením, jinému se nechce, někdo pase krávy, jiný se chystá vyloupit banku, jiný splácí dluhy, zatímco další patrně plní vědecký úkol pro lidstvo kroužením v raketě někde vysoko a daleko. Tak jako každý den se kolem nás, před námi, za námi odehrávají tisíčovky příběhů. Našich, vašich, jejich. A země se točí, točí se pořád ještě pravidelně, denně, rok co rok. Stejně tak se denně někde chystá podvod a zločin. Ale ještě je tu nějaká spravedlnost – Smrt. Smrt je tu jak pro pouštní masažku i pro milionáře. Tak jako se den vystřídá s nocí, tak je tu na každého v ten jeho okamžik nachystána kmotra s kosou.

Snad v každé kultuře existuje příběh, v němž se někdo pokouší přelstít smrt. Konec konců, komu by se chtělo odcházet od rozdělané práce, ať už by byla jakákoli. Tady nastává jeden ze zajímavých okamžiků, smrt je přilepena a nemůže pracovat, a tak se země zahlušuje dalšími a dalšími lidmi, příběhy paneláky. Až do přelidnění, přecpání, přehřátí. Musí pak hybatel, už to asi neutáhne, sleze z kola a smete to přebytečné smetí. Není divu, že nejvíc otázek vyvolává právě in-

terpretace „hybatele“, kdo to je, jakou má úlohu, jakou má sílu? – je to sám bůh, síla přírody, mocný Marťan? Proč šlape, když už mu musí být jasné (vše přece dobře vidí ve zpětném zrcátku), že to nejde a že bude jen hůř. Proč, když má „hybatel“ tu možnost, nezastaví destrukci dřív? Proč nestačí jen přestat šlapat, proč musí dojít on, velký hybatel, a rukama to poválet? Konec konců, proč šlape, když ví? Proč nahazuje řetěz, když už podobných pokusů musel zažít?

Velký objekt části vesmírné soustavy má v sobě zajímavou symboliku. Je prostorem pro hybatele, pro jeho převody. Ono poháněcí kolo je ale velmi zajímavá metafora: hybatel si šlape sice na místě, ale míří kamsi dopředu, má i světlo, zpětné zrcátko, dokonce přilbu, je tak trochu na cestě, ale místo pohybu vpřed jen otáčí něčím, co jej samého drží na místě, je to nekonečno, nebo je to jen sysifovské valení kamene? Zároveň má hybatel soupeře (také ne moc srozumitelného), který se pohybuje svobodně kolem planety a ze dna vesmíru si loví rekvizity, jimiž zatěžuje řád a pravidelnost otáčení světa. Jakoby přes lupu nám inscenace ukazuje lidské pachtění. Přibývají a vrší se otázky, které se vaří rozumem diváka, i když si duše ráda pohoví nad zaujatým herectvím hlavního herce – animátora, i když se potěší zvláštní dryádníckostí papírových loutkových zrůdiček.

Jenže pořád a pořád se chci ptát: co je vlastně klíčovým sdělením tvůrců? Je to jen radost z nápadu, jak inscenovat zeměkouli a běh vesmíru? Je to absurdita lidského pinožení nebo jen prvoplánový ekologický plakát? Pro každého možná něco, ale kde stojí tvůrci? Kdoví.

Roman Černík

HUDBA

Ve vesmíru na vašem divadle je krásný první zvuk – kolo, co naprázdno běží. I ten druhý – „zvuky vesmíru“ je mocný, stává se hlasem země i „všehomíra“. Myslím, že je tam někde i ticho. Ticho v pohybu. Možná by stálo za pokus – vidět ticho.

Vratislav Šrámek

SCÉNOGRAFIE

Scénografie nám představila vizuální žert. Zeměkouli jako mobil, roztáčený převodem z bicyklu. Metaforu Boha hybatele a animátora Země. A na druhé straně jeho protihráče, který animuje život na planetě, čím dál vyhrconější. A pak také kontrast velkého plánu esoterické hudby, která v okamžiku navodí pocit letu vesmírem a papírové Země s mrňavými pozemskými trably jejích mrňavých obyvatel. To jsou jednoznačné definice, které nemůžou na diváky nezabrat. V loutkářských situacích byla řádka krásných fórů a také malých kiksů, ovšem bravurně herecky využitých. Určitá nedotaženost nespočívala ve scénografii, ale týkala se postav a momentů příběhu samotného.

Irena Marečková

DISKUSE

Štěpán Filčík vyzval auditorium k výkladu rámce – vztahu dvou inscenátorů, protože v něm cítil největší úskalí. Správně. Objevily se rozdílné názory. Může jít o staršího a mladšího bratra. Navrch má starší, ale nechá mladšího hrát, dokud mu nedojde trpělivost. Pak ho utne, zmaří jeho snažení. Mnohým se nepodařilo dešifrovat. Vnímali tuto polohu jako přilepenou, slabší. Jsou ti dva hybatelé, animátoři Země, Bůh a ďábel, Slunce a ??? První hybatel jen chtěl zkoušet řídit svět, druhý to umí. Život se děje, jednotlivé situace se propojují, ovlivňují – funguje efekt motýlích křídel. Pak není smrt na světě, nikdo neumírá, nastává kolaps, hybatel už to odmítá táhnout. Stačilo možná zastavit, ta likvidace domků nic moc nového nepřinesla.

Nejsilnější byl obraz cyklisty hybatele a točící se Země.

Co příběh na Zemi? Je to ekologický plakát, nebo navařená pohádka – Dobře, že je smrt na světě? Svět se točí a když s ním něco provedeme, tak si to vypojíme. Nabývání paneláků je působivé. Smyčka navlékaná na točení Země a smyčka příběhu spolu rezonují. Mikropříběhy do polapení smrti na hrušce jsou nepodstatné, téma přichází až pak – co bez smrti.

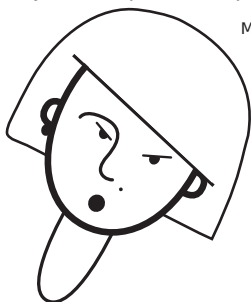
Zvuk kola, které běží naprázdno byl pěkný. Dialogu v raketě nebylo rozumět. Kolísání hlasitosti hudby neodůvodněné. Zaujala smrt na udici, používání magnetů, závěsů. Herectví Jakuba Maksymova výrazné, dohrává i chyby, dobře pracuje s výrazem, hlasem.

fr

SPŘÁHLA PRAHA

LAKOMÁ BARKA Spřáhlo, Praha

Známa fimfárovská pohádka o lakomé farářově hospodyně Barce, kterou nakonec šikovně přelstí pan učitel a dostane z ní nejen vykrmeného pašíka, ale řízením osudu dokonce i od starosty-pytláka koloucha, je situovaná do Dejvic. A podle všeho to bylo rozhodující, když si soubor Spřáhlo vybíral svou první pohádku. I kulisy odrážejí jejich lásku ke starým Dejvicím (dobové obrázky na stěnách). Ostatně scéna i loutky Vojtěcha Horálka jsou to, co diváka okamžitě okouzlí. Každá marioneta má svou neobvyklou technologii. Zdá se, že s klasickou marionetou a s klasickým voděním si autor nelámá hlavu. Zato ovšem dal každé loutce do dřevěného tělíčka fór, který inscenaci nasměroval do grotesky. Jen ji ještě v hereckém provedení více využít... Například na to, jak omdlí paní starostová a nechá divákům nahlédnout pod sukni - tedy na celý pohybový mechanismus, který se tam skrývá, na to jistě hned tak nezapomeneme. A nemotorný pohyb Barky s dřevěnou zástěrou po scéně také potrhuje to, jaká je drzgrešle. Dětičky mají neuvěřitelně čapající nožičky, které se protáčí sice tam a sem, ale to jim právě dodává charakter. Dokonce i ruce loutek, které občas zůstávaly v nepřírozené poloze, dodávaly divadlu něco specifického. Herecké provedení za loutkami a výtvarnem trochu zaostávalo. Člověk jen toužil po větším výrazu, zřetelnější artikulaci, dynamice a energii. I text by zasloužil lepší dramatizaci a místy větší zkratku. Nemyslím, že by nutně musel ctít Wericha, ale mohl být zhuštěnější a méně popisný. Přesto však pohádka krásně plynula a rozhodně nebyla hluchá místa. Představby sice zabraly více času, a děti vedle mě se trochu vrtěly, ale klarinetista, který seděl po straně v přítomnosti vyplňoval tento čas improvizací na nástroj s úžasnou nápaditostí a humorem (motiv Vltavy). Vlastně bylo člověku líto, že se víc nezapojuje do hry, že nevstoupí do scény a nezahraje i malou scénku. Úplně se to nabízelo. Tam by také ještě byly rezervy. Takže... jen tak dál, je to fajn...

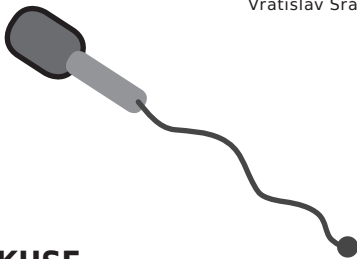

Marka Míková

HUDBA

Barevně i stylově krásná, technicky výborně hraná hudba v klarinetu. Povídá, povídá, že se něco pořád děje - postavám v myslí, vesnice žije... doznívájí významy, události nové se blíží. V základním charakteru je to hudba jemná a - na pár výjimek - nedramatická. Tím se dostává do rozporu s jednotlivými situacemi. Ve výrazově (hlasově) „při zdi“ traktované pohádce, jak jsme ji od vás viděli, by potřebovala být daleko výraznější. Druhou možností je zapojit krásně povídajícího klarinetistu více, zaplnit jím dramatický prostor nejen zvukově, ale i fyzicky. Mohl by se stát tzv. třetí osobou, lépe by pak vycházely jemné finesy typu „Vltava... voda tenkrát zabrala“. Ladění varhan přes rádio z CD, zůstává významově nedokončeno. Zpívání by stálo za vylepšení po textové i formální stránce. Vaše hlasy nechtě se nebojí a prohlédnou si loutky znovu. A znovu. Charakterová symbióza hlasu a tvaru vám přinese obrovskou radost.

Vratislav Šrámek

DISKUSE

Štěpán Filčík představil porotu. Předsedou poroty byl prý zvolen Roman Černík, protože je performer, pronajal si v Plzni nádraží a dělá plzeňské umění. Irena Marečková je původní docentka, Marka Míková Zubu nehty, Vráta Šrámek z hudební katedry a Pepa Brůček je taky performer, ale ze Sudoměřic. Tolik na úvod.

Soubor Spřáhlo byl představen jako nový, bez zkušeností, inscenace je jeho první a možná i poslední. Zkoušeli dva roky, ale jen když škola dala, tak jednou za dva měsíce.

Zaujaly historické fotografie, ale nebyla jasná jejich funkce, trochu z toho trčely. Klarinet byla radost poslouchat. Mnoho slov, víc než mělo zaznít. Rytmus se roztahoval. Loutky fantastické, starostová hezky omdlela. Rozpoutala se diskuse, zda technologie loutek umožnila hru s nimi, protože moc nehrály, bylo málo jednání, většinou bez point. Kdyby groteskní stylizace loutek měla odezvu ve způsobu hraní, nevadily by. Loutkám by vyhovovala větší scéna, nejvíce volný prostor. Zbytečně moc přestaveb i před krátkými obrazy, došlo ke zpomalení, trhání děje. Diskuse o výtvarné složce byla nejvýraznější. Doporučeno také zkvalitnit svícení.

Zakopaný pes je v dramaturgii. Příliš svéhlavě se zacházelo s textem. Domýšlely se, dohrávaly a hlavně doříkávaly situace a motivy, které měly zůstat nedořečené. Dodávaly se nové motivy, které se ale nerozvíjely, mnohdy diváka mátly - znejasňovaly vztahy mezi postavami. Vznikl až sociálně kritický román. Dobře přijatý byl závěr řečený kolouchem. Muzika povídává, trochu filmová, cvrliká, žije. Zpěv by měl být jistější.

SCÉNOGRAFIE

Klasické marionety s dobrou technologií dokáže soubor bravurně rozehrát a to je také největší devizou představení příběhu „kramářské písně“. Dvě zpěvačky pak mají prospekt, na kterém se takový příběh obvykle demonstroval, poněkud navíc a také výtvarně mimo koncept. Vzhledem k použité kombinaci novodobější muziky a některých reálií (utrejch, žezlon) z počátku 20. století a vedle toho skutečnost, že dobové zařazení kramářských písní je o dvě století dříve, vzniká nejasnost. Proč? Snad by ten dojem nevznikl, kdyby byl mnohem důrazněji rozehraný rámec divadla na divadle, tedy zkoušky souboru. Tedy konflikt o způsob inscenování, kdy může například každý na zkoušce táhnout koncepci jinam. Pak by se tam vešlo oboje. Takhle si dva plány, vnitřní příběh a vnější rámec, spíš konkurují.

Irena Marečková

SEMINÁŘE

Seminář Z – Zvuk, pohyb, místo

Máme málo času! Nic nestíháme! Práce moc, čas se krátí! Kamil na nás řve a Mia na něj řve, ať neřve. Protože je času málo a musíme hbitě do práce, tak jsme dnes běhali do schodů, hráli různé hry, které chápali všichni kromě lektorů, a bezcílně bloumali ve městě v bláhové naději, že nás tam napadne něco výrazně geniálního. Zatím nic, ale už víme, že zítra budeme cvičit prostná a somrovať odpadky.

PS: Návod pro diváky, jak snadno rozpoznat a rychle rozpoznat slavné představení ještě před jeho návštěvou: LS má ve jménu zdrobnělinu.

Agent Z

Seminář R – Rodinné dobrodružení

Seznámení s balónky, kolegy, korálky a barvičkami. Housenky přání se zakuklily, ptáci učebnu zpěvem zaplnili. A za bránou do světa fantazie přinesli první pohádku. A nakonec jsme skončili v moři pestrých ryb.

nes tnega ýnjat

Seminář P – Od předmětu k loutce

Seminář začal klasickým vzájemným seznamováním se. Otevírání naší duše přes PŘEDMĚT bylo na první pokus zdařilé :) poté si každý vyšel do světa s vlastní inspirací hledat předměty sobě vlastní (naši třídu ovládly dřívka, kamínky a kusy chodníků). S těmito PŘEDMĚTY jsme si dělali rytmickou chvilku a později i znovu-otevírací pro opozdilce a etidkovou. Seminář byl zakončen bezvadným PŘEDMĚTEM, který k nám vnese ještě mnoho radostí, starostí i PŘEDMĚTŮ.

šPion škorpion

Seminář S – Světlo na loutkovém divadle

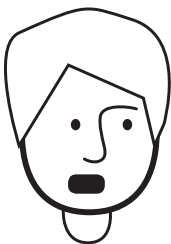
Z jedenácti nás přišlo deset, ale dva chyběli. Pak byl úvod, svačina a diskuse odborníků nad kvalitou lamp. Svítily jsme na tabuli. A čím svítíte vy? Agent červ

Seminář L – Loutka a poezie

Máša a Blanka

Dvě lektorky v semináři el jedna druhé jsou si opakem.

Jedna, ta je vážně šibla, stále mluví, furt se hejbá, druhá, ta je pohodářka klidným slovem promluví pokaždé nás pobaví. Potom básně skládáme než na oběd spěcháme. agent :o)

Seminář A – Adrenalin

Alternativní agenti a adrenalinoví árijci absolvovali absolutně adrenalinový anti afternoon... Alternativní antré a ansambl Aragorna, Arwen a autentických aktérů anarchisticky (alias abnormálně adorovali a aktérsky „Auternpretovali“ adrenalinové antré... AHOY

Agent James Huku Dean

Na začátku dne premiéra, na konci dne derniéra. Dosti trefné. Je tu vcelku obtížné vymyslet znenadání inscenaci a hned jí zrealizovat, ale je to švanda! Jinak je jak skvělý lektor, tak i člověk, má nápady, velkou fantazii a je s ním fakt obrovská sranda.

Tajný agent Šnek

Seminář N – Od nápadu k realizaci

„Tak si otevřete Báchorky paní Němcové...“

„A Dádo prosimtě...“

„Ano, je úplně jedno, jestli stránka nebo deset...“

Stručně (tzn. pěti nejdříve, posléze až osmi až devíti větami) charakterizujeme děj, sepisujeme scénář a bystřejší již vymýšlejí loutky.

„Jardo, prosimtě...“

„Jasně, tady je ten paravan, stačí?“

Lovíce u podlahy spodní čelisti, se rozcházíme plni nápadů připraveni k realizaci.

Na návštěvě v semináři R

A sem jsme taky nakoukli. A poseděli, protože bylo minipředstaveníčko, děti sedí vepředu a rodiče za nimi a Pavlína Kordová má velikou knihu, kos na předsádce má boty a overal, a to není

úplně běžné, že, děti? A děti si úplně jistě nejsou, tak se otáčejí na rodiče, ale Pavlína už je zve do té knížky a v ní jsou písmena a slabiky a jmenuje se Písmák kornoutek a jeden chlapec to přečetl jako písmák kohoutek, to je důkaz, že děti nečtou písmenka, ale celá slova jako my, on ten kos asocioval spíš toho kohoutka. A pak jsou tu ta písmena, A a Z rámuji abecedu a bez nich by to nešlo. Agáta by se jmenovala gt a Zuzka uka, to se jim líbilo. A pak bylo trochu divadlo jedné herečky o rakovi a rybičkách a už šup šup vyrobil si ty rybičky. Kreslit a stříhat a lepit, nejhezčí je ta obrýba jak spolkla rybu, která spolkla rybku, a ta rybičku. Tak si ještě prohlédnu brány do fantazie, ty kreslili ráno a nechávám je tvořit a hrát si.

Na chodbě zdravky je hromada kartónů a krabice a v ní se válí deset teenagerů, vypadá to trochu na kartónovou bitvu. A Habaďůra na schodech volá, no to jste přehnali. Aha, to je seminář M – minikomédie, no na vás se taky podíváme, to vypadá akčně. Třeba zítra. A po schodech schází další lektor Ivo Jelínek, jeho seminář A jsme ve třídě nezastihli, ono se ve třídě adrenalinu moc nenajde, tak někdy příště.

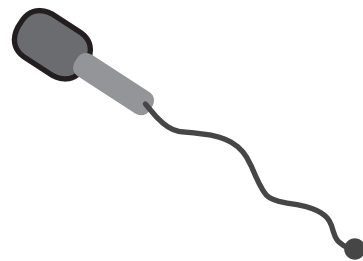
Na návštěvě v semináři L

Roz-stří-há-no, roz-tr-há-no, ča-so-pi-sy, ka-len-dá-ře, lidi sedí, klečí, stojí, lepí báseň do koláže. Tedy dojem z básně zpracovávají jako koláž. Předtím se prý víc hýbali a mluvili, byli akční.

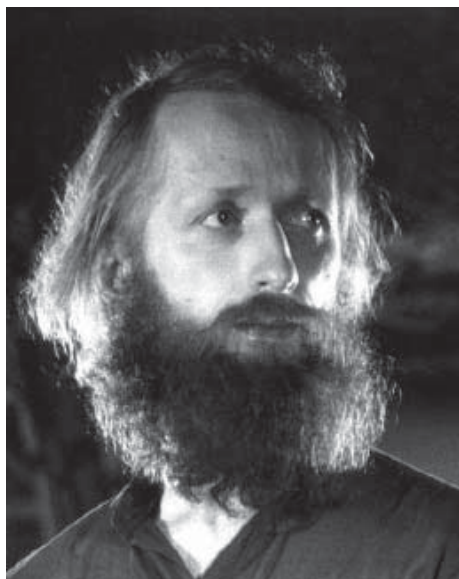
Oslovil jsem lektorky (seminaristé jsou právě zalepení do svého úkolu): Navazujete na loňský seminář Slovo? Blanka Luňáková - Josephová: Navázali jsme tak, že jsme to zase my dvě a několik stejných seminaristů, ale jdem na to jinak. Východisko je báseň. Otevíráme celou škálu přístupů k poetickému textu. Přes zvuk, pohyb, materiál, předmět, budou možná i improvizované loutky. Každý si přinesl svůj text – máme tu nonsens, konkrétní poezii i klasiku. Budeme hledat hlavně vztah materiálu a textu. Třeba jak by báseň řekla vata. Máša Černíková: Nebo třeba nonverbální přednes. Máme tu třeba některé texty Christiana Morgensterna, ty si o to říkají. A vzniknou třeba drobné výstupy. Blanka: Cílem není propracované představení divadla poezie. Spíš jde o inspiraci, otevřít ten vějíř možností. A protože mám pro poezii slabost, tak se těším a vy se taky těšte.

Fr.

Rozhovor

LUDĚK RICHTER - Narodil se 26. ledna 1949 v Praze, vystudoval Filosofickou fakultu Univerzity Karlovy a režii na DAMU. Divadlem se zabývá od svých sedmi let, v letech 1974-1989 vedl soubor Paraple, který obdržel řadu cen na LCH. Od roku 1986 režuruje a hraje profesionálně. Nezávislou divadelní společnost Kejkliř založil v roce 1990. Je autorem mnoha publikací.

„Dáme si rum,“ pravil Luděk Richter hned, jak jsem ho letos na LCH prvně potkala. Tak jsem si řekla o rozhovor. „Ať nás baví žít,“ pronesl Luděk přípitek.

Patříš k letošním oslavencům. Vnímáš šedesátku na krku nějak tíživě, nebo to bereš s lehkostí?

No, teda víš co, nebejt takovejch, jako seš ty, a takovejch otázek, jako je tato, tak to na mě nedoléhá vůbec nijak, protože já si toho nevšímám. Ale furt se mně někdo ptá, tak asi budu muset přemýšlet, jak to na mě dolejhá.... Mně je to úplně jedno.

Tak to je dobře. A co teď aktuálně všechno děláš?

To je vždycky strašně těžká odpověď. Já dělám tisíc věcí a nic. Dokončil jsem slovník, což byla taková dlouhodobá náporová práce. Pak jsem byl úplně vykulený, že najednou nevím, co mám dělat. No tak jsem si řekl, že budu pro změnu čerpat, že budu číst. Tak si čtu a vydržím to půl hodiny. A sháním, co bych měl dělat. Mezitím dělám tisíc věcí. Někdo vyškemrá článek, sem tam

si vymyslím článek sám, pak vydáváme čtvrtletník, do kterého pořád musím přispívat, sem tam jsem v nějaké porotě. A hraju!!

No právě, na to jsem se chtěla zeptat. Na divadlo. Co tě teď po těch všech zkušenostech a potom, co všechno jsi viděl - co tě nejvíc baví v loutkovém divadle?

Tak to ti řekne každý, kdo to dělá pár let. Je to čím dál těžší v tom, že člověk už nějaký věci zná a protiví se mu to po sobě opakovat; opisovat od někoho jiného nemám ve zvyku. Ale v té fázi vymýšlení mě pořád baví to, že loutkové divadlo je neomezené, má velkou šířku možností počínaje styly, jak to dělat, přes žánry, přes předlohy. A obrazně řečeno: zatímco člověk vyskočí do výšky tak metr dvacet, loutka skočí třeba 5 metrů, když na to přijde. To mě baví. A pak mě baví hraní před dětmi. Ony se děti mění, jsou čím dál méně zvyklé na slovo, uvykly na rychlou výměnu klipových obrázků. To je dnes problém. Ale nemění se nijak tragicky a když je dokážeš chytit, jsou fakt vděčné. Vždycky jsme se smáli, když loutkáři říkali, že nejlepší je „dešťček dětských dlaní“ a „rozzářená očka“ - takhle to necejtim ani dneska, to mi přijde sentimentální. Ale je pravda, že když za mnou po představení přijde malý dítě a řekne mi samo od sebe, že se mu to líbilo, tak si toho člověk váží. To mám normální radost z odměny.

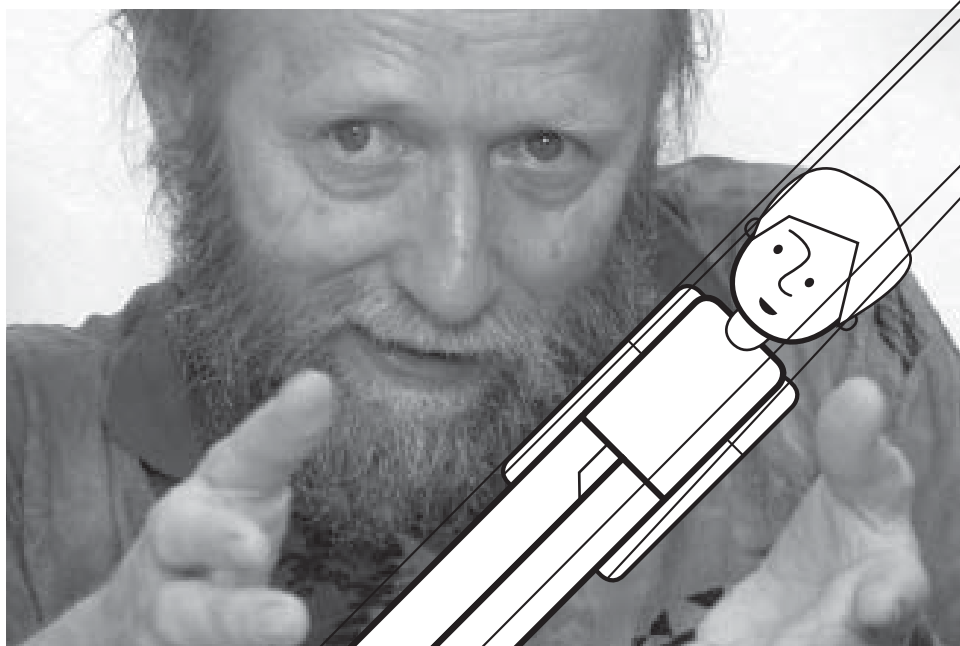
Máš radost i z tvorby tady na LCH, kde vedeš semináře?

Člověče mám, až se tomu sám divím. I když dělám víc než 20 let dramaturgicko-autorský seminář - baví mě to furt. Značná část lidí se obměňuje, přináší pokaždé jiné předlohy, náměty. A zaplaťpánbůh, i teď, po prvním dnu, to společné přemýšlení funguje. Já si na textech pracuji doma několik hodin, pročítám je a hlídám si kompozici a témata, ale nikdy toho nevymyslím tolik, co pak vymyslíme v diskusi s těmi lidmi.

Za těch 20 let, když se podíváme na LCH, co se všechno z tvého pohledu stalo v amatérském loutkovém divadle?

Je to můj osobní pohled a mohu se mýlit... Pravda je, že se po roce 1989 otevřela pro lidi spousta nových profesních možností, tam byl ten odliv. Zhruba po deseti letech se toho lidí ale nasytili a začali vnímat, že jim loutkové divadlo poskytuje jistou svobodu - nechci říct vyjadřování, někdo se chce jenom pobavit. A co se týče kvality a obsahu... já mám pocit, že po tom 90. roce - to může být shoda okolností, že přišla tahle generace - se objevila spousta lidí, kterým bylo kolem dvaceti a tudíž byli v nejlepším rozjezdu a přišli ze spoustou nových přístupů a nápadů, třeba jako Jirka Jelínek a DNO. To se dobře rozjelo. Pak mám trošičku takový ne zcela libý pocit - ale to je v každé vlně, když přijde něco nového - že se spousta lidí naučilo opakovat jejich postupy po nich, protože se jim líbí. Mám pocit, že se snaží dělat něco stejného a mnohdy opisují. Přiznám se, že už nemůžu vidět na jevišti třeba plyšové medvídky a panenky Barbie. Mám pocit, že se to tak trochu rozplizlo.

Ptala se Kosa

ROZHovor

Luboš Mansfeld - Zvukomilec z krabatiny

Z městyse Okříšky mezi Třebíčí a Jihlavou přijel na LCH poprvé lektor semináře V, který učí, jak si vyrobit jednoduché hudební nástrojky a zvukadla. Luboš Mansfeld je původní profesí elektrikář, ale už deset let se zabývá ekologickou výchovou a výrobou důmyslných hudebních mininástrojků všeho druhu.

Jak jste se od své původní profese dostal k výrobě nástrojků?

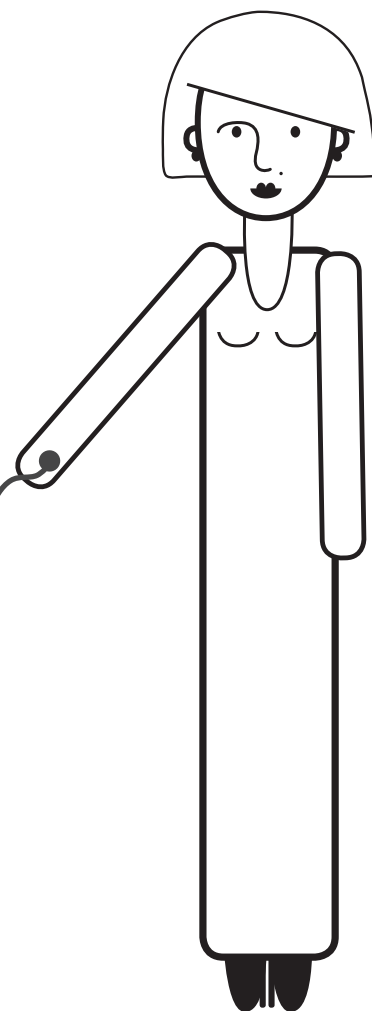
Na začátku jsem se zajímal o dřevěné hračky. Vyráběl jsem štípané holubičky, pak jsem to rozšířil o dřevěné mechanické hračky, potom o zvukové hračky, no a ty mě fascinovaly. Zjistil jsem, že původně to vlastně byly nástroje, které se používaly při různých rituálech, šamanském léčení, a v životě lidí dřív hrály mnohem důležitější roli než dnes. Zjistil jsem, že v těchhle nástrojcích je ukrytá docela velká síla. Tak jsem hledal informace, pídil jsem se různě po knihovnách, protože lidi už o tom moc nevědí, a začal jsem si ty nástroje vyrábět. Naučil jsem se dělat píšťaly, didjeridoo, bubny i složitější kuriózní nástroje. Ale ty rozměrnější jsem na LCH nepřivezl. Nevlastním totiž auto, a mě sem museli dovézt. Nemám ani mobil, nepoužívám internet, e-mail, takže je to se mnou asi trochu těžký. Ale zase když bych to všechno měl, tak třeba nedělám to, co dělám. Sám se někdy divím, že se tímhle užívám, ale prostě to jde.

Co je to za sílu, kterou v sobě skrývají tyhle vaše miniaturní předměty na vyluzování zvuků?

Jsou to bohaté zdroje tzv. alikvótních tónů, to jsou vyšší harmonické tóny, které by měly příznivě působit na lidský organismus. Hlavně tyhle jednoduché nástroje, které mají přirozené ladění, na lidi opravdu fungují. Vidět je to hlavně u malých dětí, ty jsou neuvěřitelně spontánní, když se začne hrát, prostě tancují, radují se a nic nepředstírají. Ale zjistil jsem, že reakce lidí na tyhle nástroje jsou různé. Od nadšení přes toleranci až po vztek. Třeba bubny některé lidi vnitřně popouzí až k agresí. Většinou jsou to takoví ti materialisti. Zažil jsem dokonce i útok sekáčkem na maso na bubníky v Telči. Tam nějaký kuchař v hospodě už psychicky nevydržel, když se na ulici bubnovalo, vyběhl ven a vážně to vypadalo, že někoho zabije. Byl úplně nepřítelnej. Ale jiné lidi bubnování okouzluje. Člověk se při něm dostává do zvláštních stavů a je to příjemný a dobrý. Když bubnuju rozumově, tak nevydržím ani minutu, jak mě ty ruce bolí, ale když přichází energie, tak můžu bubnovat dvě hodiny v tahu a je to v pohodě.

Co všechno jste připravil pro práci v semináři V?

Jsou tam takoví hračkoví, což je paráda. Takový lidi jsem tam přesně chtěl. Dělal jsem všechny typy brnkaček – z rostliny křídlatky, která nemá duši, i z černého bezu, který duši má a musíte ho vydlabávat. Brnkačky jsme si zdobili vypalovanými vzory. Dneska chceme dělat píšťalky. Možná půjdeme do parku a zkusíme klasickou otloukanou, protože jsem zjistil, že míza ještě je. V dalších dnech potom budeme dělat „ptačí zpěv“, tj. píšťalku, na kterou se dá trylkovat a ještě dal-

ší typy malých píšťalek. Zkusíme vyrobit i půl metru dlouhou píšťalu koncovku – to je na celý den práce a ta, když se lidem povede, je hodně efektní. No a další hračky budeme dělat. Třeba tohle je slavík – jednoduše vyrobený z víčka od konzervy, dá se to do pusy a...dá se na to parádně pískat.

Nejde vám trochu hlava kolem, když vám patnáct lidí na workshopu najednou začne brkat a hvízdát?

Já to snáším docela dobře. Ale jsou lidi, pro který se v tu chvíli tahle nenápadná věc změní ve vražednej nástroj. Je to jako s nožem. Buď to si s ním můžete ukrojit chleba, anebo někoho zabít. No a tohle je podobný.

Ptala se Kuna

Postřehy Chrudiče

Dojmosloví dne prvního:

58. Loutkářská Chrudim je zároveň 1. Loutkářská Chrudom.

Po prvním dni jsou všichni unaveni, jako kdyby festival již končil.

Kramářskou píseň O tom, jak bývalo si teď zpíváme všichni.

Po jednom dni čilého festivalového ruchu jsme se Chrudiči stali teprve v 19.30, kdy se ošlehaní rétoři uráčili rozehrát před námi struny své elokvence a festival oficiálně zahájit.

Vrcholem dne mi byla společnost několika mírně ochmelených loutkových analfabetů, kteří se shovívavým úsměvem čile (a hlasitě) komento-

vali vystoupení divadla Mimotaurus:

„To jsou dementi!“

„Tý vole, ženský, my vám taky uděláme divadlo!“

„Tomu nerozumíš, voni jsou umělci...“

„Takový děcka, voni snad nedorostli!“

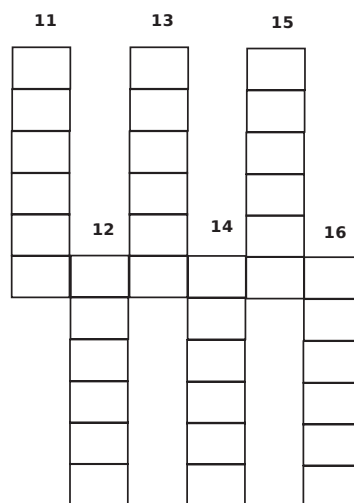
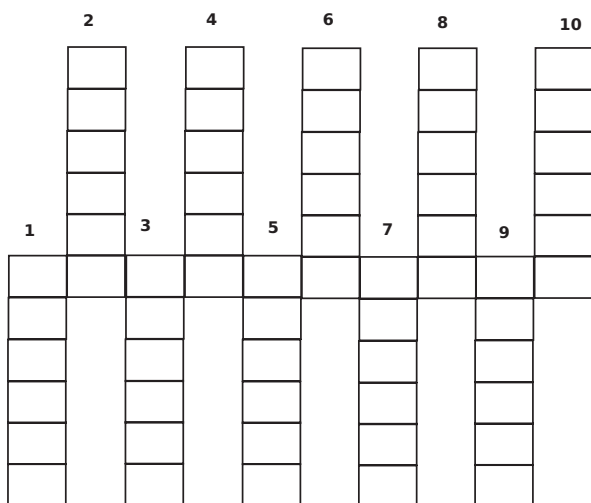
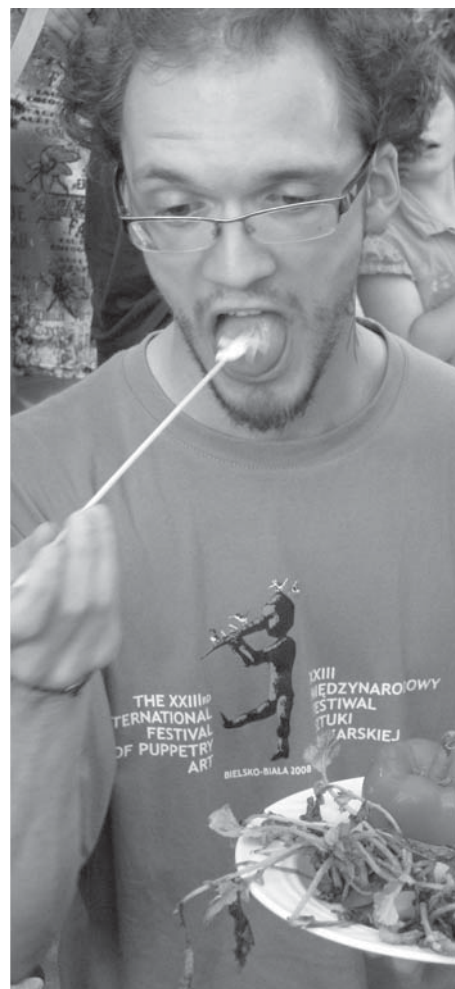
Mimozemšťanskou korespondenci jsem obdržel nejnovější dílo Huberta Zpodzaždle, kteréžto slove Jak pes štěkal vlka.

JAK PES ŠTĚKAL VLKA

Divoký australský pes drinko (rasa mochýto) vydal se bloudit do přichrudimských lesů, neboť měl velký hlad. Červenou Karkulku tam ale nenašel, protože tu už snědl vlk. Toho tam taky nenašel, protože ten už ležel u babičky v posteli a měl velké uši. A tak hladový drinko štěkal a štěkal, až si z vlhce chladných šišek na zemi vyštěkal na řiti vlka. I byla bolest veliká a zavolali mravenčího doktora, který mu předepsal Red Bull. Rudý býk přiběhl, nabral psa rohmi a vyexpedoval ho zpět do Austrálie. A jestli nezemřel, dodnes mu tam prdku opečovávají klokani.

POUČENÍ: Kdo po tobě kamenem, ty po něm drinkem.

Pedro Valderón de la (komá) Barca

Jacques se vám líbí?

Chybějící výraz následujících sousloví doplňte do hřebenovky. V prostředním řádku vám vyjde charakteristika dnešní postavy – loutky. Vystříhněte rohového prstového Radomíra a přijďte nám zahrát výstup ve smyslu jeho charakteru (nebo ztvárněte Radomíra po svém). Odměna vás nemine. Následujte své úspěšné kolegy.

1. Adamsovic ...	2. krvavé ...	3. ... sova	4. prstová ...
5. brutální ...	6. ruční ...	7. americký ...	8. ... a moře
9. větrný ...	10. ... Raul	11. přímý ...	12. televizní ...
13. ... konzerva	14. sněhová ...	15. školní ...	16. ... zrno

**BULL
WAHR**

Porod druhého čísla Valderonu
= řezem bez císaře!

SUPER!

První úspěšný pokus o oživení
Pippichovy Patricie!

HAZARD

Chrudimští šperkaři v ohrožení!
„Do semináře V jdeme všema deseti!“

Spatřen známý chrudimský frutér.
Pod záminkou obtěžování žen
osahává ovoce. Svou úchylku maskuje
divadelní etudou.

TÝRÁŠ

REDAKCE: PETRA HYNČÍKOVÁ (KUNA), SIMONA BEZOUŠKOVÁ (BEZ), PETRA KOSOVÁ (KOSA), FRANTIŠEK KASKA (FR).
GRAFICKÝ NÁVRH: ŠTĚPÁNKA BLÁHOVCOVÁ. FOTO: IVO MIČKAL, ŠTĚPÁN FILCÍK A REDAKCE.